STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2003

PRÆSIDENT HINCKLEY INDVIER BYGNINGER OG BESØGER MEDLEMMER

Præsident Hinckley deltog under sine travle rejseaktiviteter i indvielsen af flere nye bygninger, hvoraf en blev opkaldt efter ham, og han besøgte medlemmer i Pennsylvania og Utah.

GORDON B. HICKLEY-BYGNINGEN

Præsident Hinckley blev, som han selv sagde, »helt perpleks« over forslaget om, at Brigham Young University i Idaho skulle opkalde en bygning efter ham. Men han tog ydmygt imod æresbevisningen ved en indvielsesceremoni for den nye bygning, som blev afholdt den 22. oktober 2002 i Rexburg i Idaho.

»Denne bygnings navn er en stadig påmindelse til mig om at leve værdigt og op til den tillid, I har vist mig, og det er en påmindelse til mine efterkommere om, at nogen ærede deres forfader og derved gav dem, der bærer hans navn, et højtidelig ansvar,« sagde præsident Hinckley ved indvielsen af den nye Gordon B. Hinckley-bygning.

Det var en passende hyldest til Kirkens præsident, som har været medvirkende til undervisningsinstitutionens nylige overgang fra et to-årigt college, før kendt som Ricks College, til et universitet med fireårige uddannelser.

FOTO: MICHAEL LEWIS/BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY I IDAHO

Ved indvielsen af Gordon B. Hinckley-bygningen omtalte præsident Thomas S. Monson præsident Hinckley som »en mand, som benytter sig meget af ... tro« og en »gudfrygtig mand.«

FOTO: MICHAEL LEWIS/BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY I IDAHO

Præsident Gordon B. Hinckley vinker til studerende og gæster efter indvielsen af en bygning, som blev opkaldt efter ham på Brigham Young University i Idaho.

»Det er passende,« sagde præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »for præsident Hinckley er en mand, som benytter sig meget af bøn, faste og tro; han er en lærd mand, en ærværdig mand, et ordensmenneske og en gudfrygtig mand. Han har også et lang liv med gode gerninger bag sig, og Gud er helt sikkert med ham.«

Præsident Monson var hovedtaler under indvielsen og bad indvielsesbønnen. Blandt de andre tilstedeværende ved indvielsen var søster Marjorie Hinckley, præsident Hinckleys hustru, samt medlemmer af familien Hinckley, ældste Henry B. Eyring, medlem af De Tolv Apostles Kvorum, Kirkens uddannelseskommissær og tidligere rektor for Ricks College samt medlemmer af områdepræsidentskabet i Idaho.

Den 5000 kvadratmeter store bygning indeholder lokaler til søndagsmøderne samt kontorer til lærere og klasseværelser.

INSTITUTBYGNING I SALT LAKE CITY

Ingen uddannelse er fuldkommen, uden at man plejer de åndelige sider, sagde præsident Hinckley ved indvielsen af en ny institutbygning til næsten 6000 studerende i Salt Lake City i Utah.

»Det er vigtigt, at vi udvikler os på de områder, som vil hjælpe os med at tjene til livets ophold og bidrage til det samfund, vi lever i,« sagde præsident Hinckley til de mange forsamlede ved bygningens indvielse i oktober 2002. »Men vi har alle noget guddommeligt i os. Det er også vigtigt, at denne side af os bliver udviklet og får mulighed for at komme til udtryk.«

»Der er gjort en enorm indsats for at tegne, bygge og udstyre denne smukke bygning,« siger lederen af Kirkens Uddannelsessystem, Paul Johnson. »Det er alt arbejdet værd og mere til, hvis undervisningen og aktiviteterne her bidrager til at opbygge vore unges åndelige liv.«

Den nye bygning, som er tilknyttet det nærliggende University of Utah, indeholder klasseværelser til den ugentlige institutundervisning, lokaler til diverse studenteraktiviteter, kirkesale og kontorer til institutlærerne. Adskillige ledere fra Kirken og universitetet overværede indvielsen, bl.a. ældste L. Tom Perry og ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum, præsiderende biskop H. David Burton og rektor ved University of Utah, Bernie Machen. Præsident Hinckley bad indvielsesbønnen.

»Denne nye institutbygning er mere end en smuk, funktionel bygning. Det er et sted for lærdom, sociale aktiviteter og tjeneste,« sagde ældste Eyring. »Det, som foregår i denne bygning, vil bestå langt længere i de studerendes og deres families liv end bygningen.«

»Der er ingen steder på universitetsområdet, hvor man kan fornemme det samme som til institut,« sagde Jenny Gill, en institutelev fra Salt Lake City. 350 000 i hele verden er for tiden tilmeldt institutprogammet.

FOTO: SCOTT G. WINTERTON

Den nyligt indviede institutbygning tjener som undervisningssted for næsten 6000 unge voksne i området omkring Salt Lake City.

HUNTSMAN HALL INDVIES

Den 25. oktober 2002 mødtes præsident Hinckley med USAs vicepræsident, Dick Cheney, og andre ledere fra kirke og uddannelsesinstitutioner ved en privat indvielse af en universitetsbygning, der er navngivet til ære for ældste Jon M. Huntsman, der er halvfjerdser-områdeautoritet.

Den otte etager høje bygning ligger på University of Pennsylvanias grund og støder op til Wharton School of Business. Bygningen er døbt Huntsman Hall som hyldest til ældste Huntsmanns filantropiske bidrag gennem hele sit liv.

I 1959 tog ældste Huntsman eksamen fra Wharton School og begyndte for 30 år siden en lille virksomhed, som skulle fremstille kasser til at

pakke hamburgere i. Fra denne spæde begyndelse er Huntsman Corporation blevet verdens største privatejede virksomhed i petrokemi- og plasticindustrien.

Men hans succes i forretningsverdenen er kun en del af historien, sagde præsident Hinckley under ceremonien. Han fortalte, hvordan ældste Huntsman som elevrådsrepræsentant på Palo Alto gymnasium i Californien brugte sine sparsomme midler til at købe slips for at hædre skolens pedeller. Han fortalte, at Jon Huntsman fik øje på en svagelig dreng, som ikke ville leve længe, og som spiste alene i skolens kantine. Han »gik fra sine venner for at spise sammen med denne dreng. Hans venner fulgte med, og drengen blev snart en meget populær ung mand, hvilket gjorde hans sidste tid lidt lettere.«

Præsident Hinckley fortalte også om en oplevelse fra dengang, hvor ældste og søster Huntsman var et ungt, nygift par med meget få penge til sig selv. Søster Huntsman opdagede, at der manglede 50 dollars i budgettet hver måned. Da hun spurgte, hvor de blev af, talte hendes mand udenom.

»En søndag,« sagde præsident Hinckley, »sagde en enke, som forsøgte at forsørge sin familie, tårevædet i Kirken, at hver måned lå der 50 dollars i hendes postkasse, og hun havde ingen anelse om, hvem de kom fra. For hende udgjorde de 50 dollars forskellen på at kunne klare sig og på katastrofe. Han blev ikke filantrop, da han blev rig,« sagde præsident Hinckley. »Han gav gavmildt, da han var fattig.«

Vicepræsident Cheney sagde i sin tale: »Mit største ønske for denne bygning er, at alle, som går gennem dens døre, vil vide noget om den mand, som den er opkaldt efter, om hans store resultater og mål i livet og om de værdier, som karakteriserer det.«

MEDLEMMER MØDES I PENNSYLVANIA

Præsident Hinckley bad indtrængende medlemmerne om at fortælle andre om evangeliet, da han talte til ca. 5000 forsamlede i Philadelphia i Pennsylvania i oktober 2002. Han var i følge med ældste David B. Haight og ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum.

FOTO: PRÆSIDENTENS KONTOR

En familie i Pennsylvania overværer et møde for medlemmer, hvor præsident Hinckley opfordrede medlemmerne til at fortælle andre om evangeliet.

Under mødet spurgte præsident Hinckley: »Kan nogen være i tvivl om, at der er mere tro i verden på grund af genoprettelsens evangelium? Blot det, at I er til stede her i aften, søskende, er bevis på jeres tro, jeres villighed til at holde de pagter, I har indgået, og til at forpligte jer til at leve i overensstemmelse med Jesu Kristi evangelium og vandre i tro og retskaffenhed for ham. Det lægger en stor byrde på os, men også et mægtigt ansvar, og hvor er det en uvurderlig mulighed.«

Præsident Hinckley bemærkede: »Kirken befinder sig i en vidunderlig tilstand på grund af medlemmernes tro, og den har bredt sig til hele verden. Der er i dag flere sidste dages hellige uden for USA, end der er i USA … Det er virkelig bemærkelsesværdigt, men det er ikke nok. Vi kan gøre meget mere.«

Kirkens præsident grundede over: »Hvorfor er vi så modstræbende« til at fortælle vore venner om evangeliet. »Jeg ved ikke, hvorfor vi er så bange,« sagde han. »Jeg ved ikke, hvorfor vi står sådan tilbage. Vi bryder os ikke om at gøre det. Hvorfor? Det er det vidunderligste i verden. I ved, hvad I har … Kunne I ikke tænke jer, at andre skulle have det? Det er jeg sikker på, at I kunne. Lad os prøve at nå ud til andre … og udbrede evangeliet blandt vore venner. Knæl ned og bønfald Herren om at hjælpe jer med

at finde nogen. I ved aldrig, hvis hjerte der vil blive rørt. I kan ikke vide det, medmindre I forsøger.«

MØDE FOR MEDLEMMER I UTAH

Præsident Hinckley benyttede en af de sjældne søndage, hvor han har fri, til at møde op til en stavskonference, som fandt sted i Park City i Utah i oktober 2002. I sin korte tale opfordrede han de tilstedeværende til at være værdige til en patriarkalsk velsignelse.

»Tænk over det,« sagde præsident Hinckley. »Her er en mand, som er kaldet og indsat til at velsigne og ordinere. Han virker som profet for enkeltpersoner … Ethvert medlem af Kirken, som er værdig, kan komme og lade ham lægge hænderne på deres hoved og give dem en velsignelse.«

»I har en patriark blandt jer, som er kaldet og udvalgt til at velsigne jer, søskende,« fortsatte præsident Hinckley. »Og hvis I ikke har modtaget jeres patriarkalske velsignelse, så vil jeg opfordre jer til at tage jer sammen og sætte jeres liv i orden og blive værdige til at modtage jeres patriarkalske velsignelse. Gå dernæst til jeres biskop, så I på rette vis kan få en anbefaling, træf da aftale om at mødes med [patriarken], og lad ham lægge hænderne på jeres hoved og med Helligåndens kraft tale personligt og vidunderligt til jer, søskende.« ☐

Rapport fra Church News

Nyt hæfte om tempelforberedelse udkommet

Hæftet *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel* er nu tilgængeligt for medlemmer, der forbereder sig til at tage til templet for første gang. Biskoppen eller grenspræsidenten skal give et eksemplar af dette hæfte til medlemmer, der skal have en anbefaling til at modtage deres egen begavelse eller til at blive beseglet. Medlemmerne opfordres til at læse hæftet grundigt, inden de får tid til interview hos stavs- eller missionspræsidenten.

Kirkens ledere fremhæver fortsat, hvor vigtigt det er, at medlemmerne er værdige til at komme i templet. »Jeg [beder] jer, mine søskende, indtrængende om at benytte Kirkens templer,« sagde præsident Gordon B. Hinckley under oktoberkonferencen 2002.

»Tag til templet, og udfør det store og forunderlige værk, som himlens Gud har forklaret os … Og måtte vi der tilbyde de selv samme velsignelser til de tidligere slægter« (»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt,« *Liahona*, nov. 2002, s. 6).

Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel (36793 110) fortæller om, at templet og de ordinancer og pagter, som finder sted der, er hellige, hvordan man kan blive værdig og forberede sig til at komme ind i templet samt om passende tempeltøj. Hæftet fås på 65 sprog. ☐

Orkan tændte barmhjertighedens ånd

Jason Swensen

Kun en måned efter at orkanen Isidore ramte Yucatán-halvøen, rasede orkanen Kenna mod Mexicos stillehavskyst. Kirkens medlemmer samledes for at hjælpe med oprydningsarbejdet, og mexicanske embedsmænd har besøgt Salt Lake City

for at takke for den humanitære indsats i den svære orkansæson.

ORKANEN KENNA

I oktober ramte orkanen Kenna den mexicanske kystby San Blas hårdt. Kraftig regn, seks meter høje bølger og blæst på over 235 km i timen rev næsten alle træer op med rode i landsbyen, skrællede tage af bygninger og oversvømmede utallige hjem.

Kirkens bygninger og medlemmers huse led store skader, men der var ikke forlydender om, at nogen medlemmer eller missionærer kom til skade. Kirkens ledere roser en kærlig og effektiv præstedømmeleders, Alvaro Artigas Azcaño, indsats; han er distriktspræsident i Nayarit Mexico Distrikt.

Som eneste læge i San Blas »har han arbejdet heltemodigt døgnet rundt«, siger Terry J. Spallino, leder af timelige anliggender i Mexico.

Kenna var netop begyndt at aftage i styrke, da præsident Artigas påtog sig sin rolle som præstedømmeleder og besøgte familier i distriktet, hvor han kategoriserede behovene og skaffede mad og husly i sit eget hjem eller i sin lægepraksis til dem, der havde behov for det.

Præsident Artigas brugte en økonomisk bevilling til nødhjælp fra Mexicos Nordlige Område til at købe mad og medicin for. Der blev hurtigt distribueret 170 nødhjælpspakker til de ramte medlemmer og andre.

Medlemmer og missionærer i Nayarit Distrikt og andre områder af Mexico trådte også til for at hjælpe efter orkanen. »Medlemmerne hjalp hinanden. De tog også hen til kirken for at skylle vandet ud af bygningen, så vi kunne holde møder om søndagen,« siger præsident Artigas.

Selv om mange medlemmer i San Blas har mistet deres arbejde, er præsident Artigas sikker på, at alt vil normaliseres i området i løbet af få måneder. Der er igen vand og elektricitet, og man er ikke bekymret for helbredstilstanden på længere sigt.

Men orkanen Kenna har dog haft visse omkostninger for medlemmerne i San Blas. Orkanen har også lært dem noget, siger præsident Artigas. »Det har været en god tid til at tænke over tingene og finde måder at gøre fremtiden bedre.«

RUNDVISNING I KIRKENS HUMANITÆRCENTER

Repræsentanter fra den mexicanske regering besøgte i november Kirkens Humanitærcenter i Salt Lake City for at takke for Kirkens humanitærhjælp efter orkanerne Kenna og Isidore i november.

Melba Pria fra den mexicanske regering blev vist rundt i det store center af Garry R. Flake, leder af Humanitærtjenesten. Repræsentanter fra Utahs latinamerikanske befolkning og den mexicanske konsul i Utah,

FOTO: HUMANITÆRTJENESTEN

Kirkens medlemmer i Guadalajara i Mexico pakker mad til medlemmer i Nayarit Distrikt i Mexico, som blev ramt af orkanen Kenna.

FOTO: HUMANITÆRTJENESTEN

Den voldsomme orkan, Kenna, beskadigede taget på en kirkebygning i Mexico.

Martín Torres, deltog ligeledes i rundvisningen.

Under rundvisningen fortalte bror Flake om Kirkens Humanitærcenters globale virke, hvor nødhjælpen samles, sorteres og pakkes, og hvordan den afsendes til katastrofeområder i verden.

»Det har været meget berigende og oplysende,« sagde fr. Pria, som var i Utah for første gang. »Det er et besøg, vi har set frem til, for vi har mange programmer, hvor vi samarbejder med [de sidste dages helliges] Humanitærtjeneste.«

Fr. Pria sagde endvidere, at Kirkens Humanitærcenter blev prioriteret på grund af centrets arbejde med minoritetsgrupper i området, bl.a. mexicanere.

»Selv mennesker, som ikke er medlem, får hjælp af Kirken,« bemærkede hun. »De vidtrækkende programmer og [opmærksomheden på], hvad fattigdom vil sige … er vigtige ting.« Ms. Pria tilføjede, at hendes regering er taknemmelig for Kirkens medlemmers hjælp efter orkanerne Isidore og Kenna, som begge ramte Mexico i efteråret. »Det har været en svær tid,« sagde hun. ☐

Fra Church News, *9. november 2002*

. . . .

I rampelyset

HELLIGE I BURGOS ISABELA I FILIPPINERNE

Nenita Y. Ramirez

For de hellige i Burgos Stav i Filippinerne er det at så evangeliets sæd ligesom at plante ris; det er blevet en del af deres hverdag.

Byerne Burgos, San Pedro, Roxas, Aurora, Caliguian og Tabuk ligger ca. 420 km nord for Manila i et område, hvor der er grønt, lige så langt øjet rækker, og landbruget er den økonomiske livsnerve. Disse områder udgør Burgos Stav, som blev oprettet i maj 2001 fra at have været et distrikt, som havde firedoblet medlemstallet på tre år. Staven består nu af syv ward og otte grene, og væksten er fortsat enorm i denne del af Herrens vingård.

En stor del af denne vækst skyldes præsident Rogelio Sumaoang Martin, stavspræsident for Burgos Stav. Bror Martin husker, da han og hans familie var de første og eneste medlemmer i Burgos. De måtte gå i kirke i byen Roxas, som ligger 12 km borte. Nogle gange havde de ikke råd til busbilletten. Bror Martin lovede Herren, at hvis han ville sørge for, at han lige havde tilstrækkeligt med penge til, at han og hans familie kunne komme i kirke om søndagen og til ledertræningsmøder, ville han blive ved med at være aktiv.

Så mellem høstsæsonerne fangede bror Martin fugle, som han solgte, og tog forefaldende arbejde på andre gårde, hvorved han tjente nok til billetterne. Der var også perioder, hvor han lånte en cykel efter lederskabsmøderne, fordi de trak ud, indtil den sidste bus var kørt. Denne tapre bror cyklede de 12 kilometer hjem i nattens mulm og mørke.

Da missionærerne begyndte at

For præsident Martin og hans familie er det lige så naturligt at så evangeliets sæd som at drive landbrug.

Hellige i Burgos samles efter et møde. De er forenede i Herrens værk.

besøge ham i Burgos, tænkte bror Martin, at hvis han fik sine naboer med i kirke, ville de med tiden få deres egen kirkebygning, og så behøvede hans familie ikke at tage helt til Roxas. Han begyndte hurtigt at give missionærerne henvisninger til sine slægtninge og venner. Ved det første møde i byens lille kirkebygning var der 97 mennesker til stede, hvoraf kun 30 var medlemmer. Resten var interesserede i at høre mere om evangeliet.

Bror Martin greb visionen. Det var der også andre, som gjorde. Som landmænd forstår de princippet om at svinge seglen af al kraft og høste, hvad de sår. De tager det skriftsted til sig, hvori der står: »Marken er allerede hvid til høsten« (L&P 4:4) i deres daglige arbejde, hvor de fletter missionering ind i lokalsamfundet, som når de sår og høster på deres jord. Man kan se på de vidtstrakte landbrugsområder, hvor de hellige i Burgos arbejder, og forvente en stor høst. Man kan også se en parallel til deres arbejde for den største høst af alle: Høsten af sjæle.

Som landmænd tilbringer de ikke hver dag på gården. Deres travleste måneder er under klargøringen af jorden til ny tilplantning. »Vi føler os velsignede, fordi vi har mere tid til at udføre Herrens arbejde,« siger Remegio G. Cariaga, biskop i Burgos Første Ward, som deler andre af områdets helliges følelser.

»Vi har ganske vist ikke den samme luksus, som nogle der arbejder i byerne, men vi hænger ikke i en klokkestreng,« siger præsident Martin. »Når vi har plantet, har vi tid til at udføre Herrens arbejde. Det er vores arbejde.«

Der tilbringes mange eftermiddage i kirkebygningerne eller i en palmehytte, hvor medlemmerne deler høsten af kogt lagkitan (sød majs), sprøde majroer eller en skål tørrede vandmelonkerner, mens man drøfter, hvordan man kan fremme Kirkens vækst yderligere.

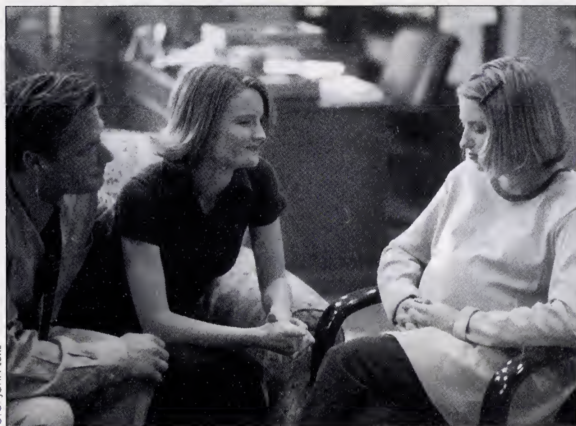
Lederne opfordrer deres menigheder til at hjælpe med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene ved at fortælle om evangeliet (se Moses 1:39). Og i dag fortæller de hellige i Burgos fortsat andre om evangeliet. Man kan undre sig over, hvordan de får mod og selvtillid til at fortælle så frimodigt om evangeliets budskab. For disse hellige er det ganske enkelt, fordi de ikke skammer sig ved Jesu Kristi evangelium. ☐

Nyheder

ADOPTIONSREKLAME MODTAGER NATIONAL PRIS

En tv-reklame fra LDS Services om adoption blev den 19. oktober tildelt prisen Gabriel Award i Los Angeles i Californien. Indslaget, som er produceret af Bonneville Communications, viser en samtale mellem den biologiske mor og hendes barns kommende forældre. Reklamen slutter med ordene: »Jeg har ikke opgivet mit barn; jeg har givet hende mere.«

Gabriel Award, som blev tildelt første gang i 1965, sponseres af Unda-USA, National Catholic Association for Communicators, og

I en reklame fra Kirkens Familietjeneste mødes en biologisk mor med de kommende adoptivforældre. Reklamen er tildelt prisen Gabriel Award for at opbygge »ånden.«

tildeles fremragende tv-reklamer, der »opløfter og opbygger ånden.«

»Denne pris og det, den repræsenterer, er en stor ære,« siger Fred Riley, kommissær for Kirkens Familietjeneste. Prisen tildeles kun ét reklameindslag en gang om året.

Denne reklame er en del af Kirkens Familietjenestes forsøg på at fremme adoption som en kærlighedsfuld løsning og at anerkende den biologiske mor, der uselvisk og tappert vælger adoption.

Kirkens Familietjeneste har vundet 16 nationale priser for denne reklamekampagne, siden den begyndte i år 2000. Bonneville Communications har syv gange før vundet prisen Gabriel Award for Home Front-reklamer og kortfilmen *Sammen for evigt.*

KIRKEBYGNING PÅ HISTORISK STED I JAPAN

Der er mange kirkebygninger i Japan til de godt 117 000 medlemmer, men en kirkebygning, som blev indviet i september 2002, ærer især Kirkens 100 år lange historie i Japan. Den nyligt indviede kirkebygning i Yokohama ligger nær det sted, hvor de første missionærer i Japan fandt et sted at bo i august 1901. Få dage efter gik ældste Heber J. Grant (som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum), ældste Louis A. Kelsch, ældste Horace S. Ensign og ældste Alma O. Taylor et kort stykke vej til en nærliggende bakke, hvor de knælede ned og bad den indvielsesbøn, som indviede landet til evangeliets forkyndelse.

Under 100-årsjubilæet i 2001 blev der afsløret en poleret sten med en messingplade til minde om disse missionærer på foden af det kirketårn, der nu kaldes *Symboltårnet.* Kirkebygningen blev opført i 2002 og er nr. 183 i Japan.

Omkring 300 medlemmer og gæster fra lokalområdet var samlet, da ældste Donald L. Hallstrom fra De Halvfjerds og præsident for Det Nordlige Område i Asien indviede kirkebygningen den 1. september 2002. I sin tale anerkendte han Guds hånd i bevarelsen og forberedelsen af dette sted til opførelse af en kirkebygning.

Stedet ligger i Yamate, en bydel, som betyder »højt sted«. I sidste del af det 19. århundrede var det et område, hvor udlændinge boede. Det var her på Yamate-skrænten, at de første kristne i landet oprettede missionsskoler, forretninger og kirker. I dag er dette et internationalt område.

Blandt de øvrige talere ved indvielsen af kirkebygningen var Boyd J. Tuttle, tidligere biskop i Yamate Ward, Brent C. Robinson, nuværende biskop, og Yukio Kumazawa, præsident for Yokohama Stav. ☐

Fra Church News, *20. oktober 2002*

Yamate Wards kirkebygning og dens tårn, *Symboltårnet*, opført til ære for de første missionærer i Japan.

Enhed blandt medlemmer og missionærer

(Udarbejdet af ældste Marlin K. Jensen, andenrådgiver)

Blandt de mange bønner i skriften om enhed er der ingen mere magtfuld end Frelserens store ypperpræstelige bøn i Johannesevangeliet. Han bad til Faderen om, at hans sande disciple "alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig" (Joh 17:21). I dette vers synes Frelseren at sige, at den enhed, som vi viser som Kristi disciple, vil hjælpe dem, som endnu ikke tror, til at acceptere ham som Guds Søn og vor Frelser.

DEN AFBALANCEREDE INDSATS

I erkendelsen af behovet for større enhed blandt medlemmer og fuldtidsmissionærer i forkyndelsen af evangeliet har Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum i en årrække fremhævet og undervist i et princip, der er kendt som "den afbalancerede indsats". Udtrykt sammenfattet finder "den afbalancerede indsats" sted, når Kirkens ledere, medlemmer og fuldtidsmissionærer forenet arbejder sammen på at få nye medlemmer, fastholde dem, der for nylig er blevet døbt, samt genaktivere de medlemmer, der er faldet fra. Når denne forenede indsats opnås, er både medlemmer og missionærer bedre i stand til at gøre det, som Gud forventer af dem, og Kirken vokser i størrelse og åndelighed. Den bliver et kraftigere lys for verden.

RÅDS ROLLE

Begyndelsen til en vellykket, afbalanceret indsats er en forpligtelse blandt ledere, medlemmer og fuldtidsmissionærer til at samarbejde med hinanden på enhver mulig måde i deres indsats for at omvende, fastholde og aktivere. Hvor denne forpligtelse eksisterer, er fuldtidsmissionærer og med assistance fra wardsmissionslederen inviteret til at overvære wardsrådsmødet, som afholdes en eller to gange om måneden. Ved disse betydningsfulde møder drøftes kommende, nye og mindre aktive medlemmer af Kirken, og der lægges planer for at styrke deres tro i det genoprettede evangelium samt hjælpe dem med at blive integreret socialt i wardet. Præsident Gordon B. Hinckleys råd udgør et inspireret mønster, som vi kan følge, når vi drøfter behov for disse tre grupper – alle har ret til at have en ven, et ansvar og blive næret ved Guds gode ord. Ved en fælles indsats opnået gennem råd er både medlemmer og fuldtidsmissionærer i stand til at bringe disse velsignelser til mange flere enkeltpersoner og familier.

EKSEMPLER PÅ AT ARBEJDE SAMMEN

Der kan fx ved wardsrådsmøder lægges planer, hvor medlemmer og missionærer deltager i "Byt", således at medlemmer er til stede, når kommende medlemmer undervises i missionærlektionerne. Medlemmer kan også blive bedt om at være vært for fuldtidsmissionærer og de, der modtager missionærlektionerne i medlemmers hjem eller invitere dem til at deltage i familieaftener. Punkterne nævnt på Kontrollisten for nydøbte drøftes og udføres for hvert nyt medlem. Dette omfatter tildeling af trofaste hjemmelærere og besøgslærerinder til nye medlemmer, så de fortsat bliver undervist i evangeliets principper og støttet i deres indsats for at holde de pagter, som de har indgået. Der vil også blive lagt planer, hvor fuldtidsmissionærerne kan hjælpe hjemmelærerne med at besøge medlemmer, hvis tro er blevet kold. Ofte kan en fornyet undervisning i missionærlektionerne være en nøgle til at forny mindre aktive medlemmers tro. Sådanne medlemmer kan blive forsikret om vores kærlighed til dem og blive opfordret til at vende tilbage til Kirken, til at acceptere kaldelser og til at forberede sig til templets velsignelser.

FORDELE VED DEN AFBALANCEREDE INDSATS

Når medlemmer og missionærer arbejder forenet sammen på denne

måde, vil kløfter, der sommetider har eksisteret mellem medlemmer og fuldtidsmissionærer, forsvinde. Ikke blot bliver hvert medlem derved en missionær – og tager aktiv del i arbejdet med at omvende, fastholde og aktivere – men hver missionær bliver også et medlem af det ward eller den gren, hvor han tjener. Derved målet en fuldtidsmissionærs succes ikke ved det antal personer, som han er med til at omvende, men efter det omfang, hvor han har styrket medlemmerne i wardet, hvor han er sendt for at arbejde. Det er vores håb som områdepræsidentskab, at vi alle involverer os i den afbalancerede indsats, og derved opnår den enhed og succes, som vor Frelser så inderligt bad om. ☐

FOTO: RIKARD NIELSEN

Sara og Torkil Dressø på deres jernbryllupsdag den 23. oktober 2002. De blev i denne forbindelse interviewet på TV2 Lorrys lokale program og det landsdækkende TV2.

Torkil og Sara Dressø: 70 års ægteskab – et romantisk tilbageblik og fremblik

Historikeren taler om støvets sagte, men sande stemmer fra fortiden, der for længst eller for nylig er forsvundet for aldrig at vende tilbage. Danske medlemmer af Kirken har et fortrin: De kan tale direkte, ansigt til ansigt med det levende støv og en levende stemme, der har virket i to årtusinder og tre århundreder. Kort sagt, med Torkil Dressø, der blev født år 1899, viet for nu mere end 70 år siden med sin elskede Sara, der lidt forsinket blev født 10 år senere.

Torkil er et stykke levende historie. Som han siger til mig, der er historiker, når jeg undskylder, at han ikke skal hjælpe mig frakken på: »Når jeg kan hjælpe Stauning frakken på, kan jeg vel også hjælpe dig.« Sådan sætter han folk på plads. Torkil er med andre ord fra den victorianske tidsalder, dengang dronning Victoria herskede over det største rige, der nogensinde har været, Det Britiske Rige, som indbefattede en fjerdedel af Jordens befolkning og areal, et rige, hvor solen i bogstaveligste forstand aldrig gik ned. Torkil har oplevet udviklingen fra et stillestående, fattigt klassesamfund til et højteknologisk, rigt og omsiggribende videns- og vækstsamfund.Hvordan kunne det gå til, at Torkil kunne leve så længe og i skrivende stund stadig synes stærk som Samson?

Psykologer ønsker at kende hemmeligheden bag det lange og lykkelige liv. Madeksperter har set det i den rigtige fødeindtagelse ud fra den selvfølgelig betragtning, at vi er, hvad vi spiser, eller i hvert fald kun kan konstrueres og opbygges af det, der indtages. Men måske er svaret mere ligetil, bibelsk og helligt: Torkil har aldrig rigtigt været alene. Han har haft sin trofaste rådgiver, hjælper og i visse henseender herskerinde ved sin side altid og hele tiden, hans elskede Sara. Han valgte rigtigt, den rigtige og gjorde det rigtige for sit liv og for sine omgivelser, da han valgte sin eneste ene.

Må jeg indskyde noget personligt. Et gammelt medlem gav mig engang rådet: Der er et område, hvor du ikke må gå på kompromis, og det er når du vælger den livsledsager. Du skal søge, få og have »the very best« (den absolut bedste). Rådet lyder flot og fint, men er som bekendt ikke altid let at følge. Jeg ved ikke, om Torkil fik et lignende råd, men denne målsætning var afgørende for Torkil, som også i første omgang forfærdende måtte erfare, at Sara ikke med det samme så lyset.

Som i eventyrene er enden evigtvarende vidunderlig og forunderlig – for betragteren som for de deltagende. Men vejen til slutningen er ikke altid lige. Man må ofte grueligt meget igennem, før lykken opnås. Torkil måtte kæmpe en tilsyneladende håbløs og hjerteskærende kamp for at vinde Saras hjerte. Jeg har senere bebrejdet hende i stærke vendinger, at hun ikke så sit livs lys med det

samme, men det gjorde hun altså ikke. Men Sara var og er stærk, skøn og sand over for sig selv, og som Shakespeare har sagt det: Når man er tro mod sig selv, så kan man, som nat følger dag, kun være tro sine omgivelser.

Siden vandt tilfældet, omstændighederne eller en formålsrettet, meningsfuld og retningsgivende tilværelse, så at de mødte hinanden igen. De fik en ny chance, som blev udnyttet optimalt. En kædereaktion blev sat i gang med fine resultater til følge: Børn og børnebørn – og et forbillede for os andre til efterlevelse.

Det er nu godt et halvt år siden, at Sarah blev alvorlig syg. Ingen kan forlange det umulige i en verden fuld af fortrædeligheder og forfald. Nogle gange står selv den retfærdige magtesløs – eller i hvert fald tilsyneladende magtesløse. I retfærdig harme over lidelserne blev en velsignelse givet i smug, og det blev lovet, at hun ville rejse sig fra sygelejet. Hvilket løfte, hvilken dristighed! Nu stod jeg dermed med plejehjemmets prinsesse af en sygehjælper. Torkil gik i aktion – og ind i rummet, hvor Sarah lå på sit sygeleje. Nogle ord blev sagt lavmælt, men tydelig nok til, at sygehjælperen og jeg tydeligt hørte ordene:

Du må ikke dø fra mig,
jeg kan ikke leve uden dig!

Var ordene en trussel, var de som et hjertes bøn, var de udtryk for ulykkelig desperation, var de bydende fremsat af den troende? Eller det alt sammen på en gang? Først og fremmest var ordene en tilkendegivelse af ægte kærlighed og en kærlighedserklæring, som burde få kærlighedshungrende yndlinge på frierfødder og eller de skilsmissesøgende ægtefolk til nøje at overveje deres personlige udviklingsretning: Er det, jeg er ved at foretage mig, nu også det helt rigtige, det jeg virkelig af hjertet ønsker?

Rørt og målløst gentog ordene sig: Du må ikke dø fra mig; jeg kan ikke leve uden dig. Torkils ord var både bydende og bedende, og de gjorde i al ydmyghed deres virkning på herskerinden – og på de måbende tilhørere, der lyttede i det skjulte bag forhænget.

Sarah kom ganske vist på hospitalet den aften, men kun for at vende lyslevende tilbage den følgende dag. Måtte de sidste tilbageværende, ægte romantikere se lyset i mørket, sandheden bag forhænget og høre de samme ord over deres egne læber – »jeg kan ikke leve uden dig« – igen og igen.

Og ikke som de første dages hellige havde klaget, da Jesus havde forladt dem i deres jordiske tilstand for at gå ind i evighedernes evighed: Gib mir meinem Jesum wieder. Warum hast du mir forlassen? (Giv mig min Jesus tilbage. Hvorfor har du forladt mig? – Citat fra Bachs Matthæuspassion). Lad romantikken blomstre her og nu. Ofte er det ikke ægteskabet som institution, der svigter, men dem der indgår i den hellige ægtestand og ikke vil eller evner at se Guds finger i alt. □

Bent Raymond Jørgensen,
Frederiksberg Ward.

Blochs Bethesda til BYU

For snart 120 år siden gav en gruppe københavnske præster i forbindelse med oprettelsen af Bethesda Indre Mission i 1882 Carl Bloch bestilling på at male et maleri af Kristus, som helbreder den syge ved Bethesda. Det fremragende maleri har i over et århundrede hængt på sit oprindelige sted over prædikestolen i Bethesdakirken. Nu hænger det på Brigham Young Universitetets Kunstmuseum i Provo i Utah.

I 1990 kontaktede Kirken Frederiksborg Slotsmuseum og Bethesda Indre Mission for at bede om tilladelse til at affotografere Blochs malerier, som skildrer Kristi liv. For at opnå de bedst mulige fotografiske resultater blev malerierne taget ned og renset, så farverne, som støv og smuds fra de mange års udstilling havde gjort noget uklare, stod frem. Kirken betalte for restaureringen af malerierne og fik til gengæld tilladelse til at affotografere dem til offentlig brug. Blochs kendte og elskede billeder, det store Bethesda-maleri (ca. 282 x 320 cm) og hans 23 billeder af Kristi liv, som hænger på Frederiksborg Slot, har stor dybde og religiøs betydning.

Kirkens medlemmer er ikke ubekendte med danske kunstnere fra det 19. århundrede. En af de måske mest kendte billedhuggere er Bertel Thorvaldsen (1770-1844). Der findes en kopi af hans nyklassicistiske Kristusstatue i Det Nordlige Besøgscenter på

Tempelpladsen i Salt Lake City. Originalen står i Københavns Domkirke. En anden dansk kunstner, som Kirkens medlemmer kender, er C. C. A. Christensen, den sidste dages hellige kunstmaler som har skildret Kirkens tidlige historie i sit *Mormonpanorama.* Man ved, at Bloch og Christensen har taget undervisning sammen i frihåndstegning ved Det Kongelige Kunstakademi på Charlottenborg i København i januar kvartal 1849. Det er ikke overraskende, at værker af de danske kunstnere fra det 19. århundrede med deres stærke budskaber har vundet indpas i vore kirkebygninger og blade.

»Kristus helbreder den syge ved Bethesda«, af Carl Bloch.

DEN LANGE VEJ TIL USA

Historien om, hvordan Blochs maleri kom til USA, er interessant. I januar 2001 kontaktede Søren Edsberg, som er bosat i Provo i Utah, BYU's Kunstmuseum for at høre, om museet måtte være interesseret i at anskaffe Carl Blochs maleri, *Kristus helbreder den syge ved Bethesda,* hvis muligheden bød sig. Det var museet meget interesseret i, da de nærer stor agtelse for danske religiøse malerier og skulpturer fra det 19. århundrede. Men det så meget usandsynligt ud.

Der var trods alt tale om en stor altertavle, som var bestilt af Bethesda Indre Mission. Altertavlen var kirkens midtpunkt, og flere generationer af lutheranere er kommet til at holde af dette maleri. Hvorfor skulle de skille sig af med det? Desuden er det malet af en af Danmarks mest produktive religiøse kunstnere fra det 19. århundrede. Og ville Danmark tillade, at det forlod landet? Den lutheranske kirke er jo en statskirke. Ethvert overskud af salg af et maleri går direkte til Kirkeministeriet. Derfor ville der ikke være nogen grund til, at kirken blot tænkte tanken at sælge en af deres altertavler. Sandsynligheden for at kunne erhverve maleriet virkede forsvindende lille.

Men der skete flere forskellige ting, som sandsynliggjorde det. Selv om de danske love er ændret for nylig, hvilket giver de lokale kirker lov til at ligge inde med økonomiske midler, skulle overskuddet fra salget af en kirkealtertavle på det tidspunkt, hvor Bethesda-maleriet blev købt, have gået til den danske stat. Men denne altertavle ejedes af Bethesda Indre Mission, en selvstændig gren af Folkekirken, som blev oprettet i 1880'erne, og var derfor ikke statens ejendom. Der skabtes ved et tilfælde kontakt mellem BYU Kunstmuseum og Bethesda Indre Mission, hvorved man blev klar over, at Indre Mission eventuelt var interesseret i at sælge maleriet for at skaffe midler til istandsættelse af deres kirke.

Indre Mission var ved at bygge om for at kunne tilpasse forholdene efter de tiltagende sociale arrangementer og funktioner. Kirken skulle have nyt centralvarmeanlæg og nye gulve, og der skulle males og foretages anden istandsættelse. Missionen havde kun skaffet halvdelen af de 14 millioner kroner, som renoveringen ville koste. Arbejdet kunne ikke fortsætte uden de nødvendige midler. Salg af maleriet kunne hjælpe med at dække nogle af udgifterne til istandsættelsen, men det var en svær beslutning at skille sig af med maleriet på grund af københavnernes forhold til det gennem mange år.

Efter flere måneders forhandlinger kom en aftale i stand, og maleriet blev solgt til BYU Kunstmuseum. Anskaffelsen af maleriet blev gjort mulig takket være Jack og Mary Lis Whetleys generøse bidrag; disse har længe støttet museet. Kort tid efter anskaffelsen af maleriet, gav Robert og Lisa Wheatley, deres søn og svigerdatter,

et bidrag til køb af tolv af Blochs raderinger – ét selvportræt og elleve religiøse motiver.

Formanden for Indre Mission i København, Flemming Friis Jakobsen, sagde om salget af altertavlen: »Komiteen har besluttet at sælge maleriet, skønt vi ved, hvor meget det betyder for mange her i Bethesdakirken. De føler, at de under prædikenerne her i Bethesdas kirkesal har mødt Jesus, og maleriet betyder noget specielt for dem. Men vi har overvejet følgende: ,Hvad er missionshjemmets formål? Det må være at have et levende og moderne missionshjem! Det er ikke et museum … Vi må lægge vægt på bygningens funktion.'« Således løstes problemet til fordel for missionens rolle.

Den danske regering skulle give tilladelse til, at maleriet kunne forlade Danmark. Kulturministeriet og Kulturudvalget har en liste over kunstnere, hvis værker ikke må forlade landet, da de er nationalklenodier. Selv om Bloch havde stor betydning, mens han levede, og han malede adskillige altertavler, som findes i Danmark og Sverige, samt de 23 malerier fra Kristi liv der kan ses på Frederiksborg Slot, stod hans navn mærkværdigt nok ikke på denne liste. Der blev givet tilladelse til salg af maleriet.

Da kontrakterne var skrevet under, rejste registratoren på BYU Kunstmuseum, Sue Thompson, til Danmark for at føre tilsyn med nedtagningen, pakning og afskibning af maleriet til USA. Om formiddagen den 10. september 2001 ankom maleriet til BYU Kunstmuseum, dagen inden terroristangrebene på World Trade Center og Pentagon. Hvis forsendelsen var blevet forsinket som følge af den kaotiske situation i lufttrafikken, kunne temperatur- og fugtighedssvingninger have forårsaget store skader på maleriet.

BETHESDAS NYE HJEM

Da maleriet var ankommet til BYU Kunstmuseum, blev der afholdt adskillige afdækninger for at bekendtgøre og fejre anskaffelsen. Merrill J. Bateman, rektor for Brigham Young Universitet, opfordrede i sin tale den 18. september alle de studerende, fakultetsmedlemmerne og de ansatte til at tage hen på Kunstmuseet og studere dette mesterværk.

Han udtrykte de samme følelser, som alle, der er blevet rørt af maleriets dybsindige budskab: »Carl Blochs storslåede maleri, *Kristus helbreder den syge ved Bethesda*, skildrer Kristus som både helbreder og trøster. Kristi helbredende kraft er mere end fysisk. Han har magt til at gøre et menneske helt, til at helbrede sjælen såvel som legemet. Det originale maleri er en vidunderlig gave og vil være en konstant påmindelse om vores arv og mission.« ☐

Dawn Pheysey, kurator ved Brigham Young Kunstmuseum

Århus Stavs tempeluge i efteråret

Denne tempeluge vil blive husket for den ualmindeligt store deltagelse. vi var 97 medlemmer fra Staven. Den ældste var Amdi Sørensen på 89 år fra Silkeborg, og den yngste Benjamin Carresco på 3 år fra Sønderborg. Det er specielt imponerende, at en lille gren som Sønderborg kunne stille med 12 deltagere, som alle valgte at tage med bussen for at støtte dette projekt.

Det var lidt af en puslespil at få placeret så mange som muligt på Gæstehjemmet. Det er vanskeligt, idet der kun er sengepladser til 124 personer, som skal deles på to stave. Vi havde et tæt samarbejde med København Stav, og vi fik ud over de 62 pladser et seksmandsværelse ekstra samt tre sengepladser ekstra. Nogle havde fået værelse i byen, men vi manglede plads til tre personer, hvilket blev klaret ved at sætte en madras ekstra ind på tre af værelserne. Som ved et mirakel fik således alle deltagerne tag over hovedet.

Busturen var et kapitel for sig. Vi hyrede en moderne 52-personers turistbus med chauffør. Rejsen var lang. Vi startede kl. 3.45 mandag morgen i Ålborg og var ved Gæstehjemmet kl. 21.30, ca. $1^1/_2$ time forsinket. Vi

FOTO: RITA TAKLE

Familien Hillgaard fra Randers Gren spiser på Gæstehjemmet inden den lange hjemtur.

samlede op i Randers, Århus, Odense, Fredericia, Middelfart, Odense og Høje Tåstrup på Sjælland.

Chaufføren, som var en ung mand, fik foræret Mormons Bog. Han udtalte, at han var meget godt tilfreds med at køre os og vil gerne gøre turen om.

Arbejdet i Herrens Hus er ubeskriveligt dejligt. Intet andet kan måle sig med dette. Der herskede en meget fin ånd mellem medlemmerne. Tempelpræsidenten var især glad for alle tempeltjenerne. Når vi er mange tempeltjenere, går arbejdet meget fint, og vi kan have gang i alle fire begavelsesrum samtidig.

Dog kan vi se, at der er mangel på tjenere i Århus Stav. Vi håber, at det kan forbedre sig. Min bøn skal være, at vi må komme flittigt til Herrens Hus. Der findes intet bedre sted at være end dér. ☐

Mesterkok på mission

Martin Thuesen er en dygtig ung mand, der har sat sig nogle store mål, som han har nået nu. Først besluttede han for 6 år siden, at han ville være kok, så han fik en læreplads som servicemedarbejder, delvis kok og tjener i Zollikofen i Schweiz.

På det tidspunkt var Martin mindre aktiv og kom slet ikke i Kirken. Men da han kom til Zollikofen, kom han til at arbejde i nærheden af templet, som han var meget fascineret af. Han gik af og til derop, og en dag mødte han missionærerne der. Han kom i snak med dem og begyndte at studere evangeliet igen, men kom ikke i Kirken.

Efter et halvt år i Schweiz tog Martin hjem til Danmark, hvor han ikke rigtig kunne finde sig tilrette. Så derfor tog han til Oakland i Californien som au pair, hvor han passede 3 små drenge. Også her var han så heldig at komme til at bo i nærheden af templet, og her i Oakland begyndte han at komme i Kirken igen.

Til huset, hvor Martin arbejdede, var der tilknyttet en kok, som virkelig animerede ham til at gøre sin uddannelse færdig. Så da han i 1998 kom hjem fra USA søgte og fik han en læreplads på Hotel H. C. Andersen i Odense. Det var en stor chance, som han greb med det samme.

Martin kommer egentlig fra Fredericia, men nu var han nødt til at flytte til Odense, hvor han kom til at bo hos en aktiv familie, som fik ham med i kirken, hvor han med det samme blev meget aktiv. Martin fik hurtigt flere kaldelser, bl.a. i AP, hvor han arbejdede sammen med de unge drenge og blev en rigtig god ven. Han kom også til at arbejde i aktivitetskomiteen, hvor han var med til at arrangere mange dejlige fester, og hvor han altid selv stod i spidsen for al madlavning.

Martins uddannelse på Hotel H. C. Andersen tog 3½ år. I den tid var han oppe til 5 eksamener. Den fjerde var lidt speciel. Det hele gik rigtig godt. Råvarerne blev udleveret og Martin blev hurtigt færdig. Han havde endda lige tid til at hjælpe en kammerat. Så ville han aflevere sin menu, arrangeret på 4 tallerkner, men var så uheldig, at han gled i noget madolie og tabte det hele. Martin blev helt panisk, men skyndte sig så ud på toilettet, hvor han bad inderligt om hjælp. Han gik ind, arrangerede resterne og fik lavet 4 nye tallerkner på 36 mi-

FOTO: FAMILIEN THUESEN

Martin Thuesen fra Odense er taget på mission i Sydafrika.

FOTO: FAMILIEN THUESEN

Fire generationer af familien Thuesen uden for templet i Stockholm.

nutter. Og det fik han 11 for. Lærerne var imponerede over, at han kunne gøre det så pænt på så kort tid. Her lærte han, at hvis man gør sit bedste, så gør vores himmelske Fader resten.

I marts 2002 havde Martin sin afsluttende eksamen, hvor han også fik 11. Og samtidig fik han en kombineret flidspræmie og »Bedste kammeratskabs legat« blandt hele kokkeårgangen 2002. Året før blev Martin kåret som Fyns dygtigste kokkeelev.

Den 1. september var han helt færdig med sin uddannelse. Og nu nåede han så sit andet store mål. Lige siden han vendte tilbage til Kirken, har han ønsket at tage på mission. Den 17. september tog han så af sted. Martin har haft et stort ønske om at komme til Sydafrika, så for ham er det et stort vidnesbyrd, at profeten følte sig inspireret til at kalde ham netop til Durbanmissionen i Sydafrika.

Han er også meget glad over al den støtte og opbakning, han har fået fra medlemmerne i Odense, der har hjulpet ham, så det kunne lade sig gøre, at han kunne komme af sted.

Den sidste uge, inden Martin tog af sted, tog hele hans familie (bestående af 4 generationer) til templet i Stockholm, hvor de blev beseglet til hinanden. Det var en fantastisk smuk oplevelse.

Martin nåede lige som det allersidste at være med til at arrangere en hyttetur for både 1. og 2. ward i Odense, hvor han kunne tage afsked med mange af sine venner. Dagen efter gik turen så til MTC i Preston i England, hvor han skulle være i tre uger, og derfra til Durbanmissionen i Sydafrika. Sproget her er mest engelsk, men samtidig skal Martin lære to stammesprog samt kunne gøre sig forståelig på afrikaans. Martin er i øvrigt den første dansker, der er på mission i Sydafrika.

Vi ønsker ham alle en rigtig god mission. Må Gud være med ham, til vi ser ham igen. ☐

Jytte Hansen, Odense 2. Ward

Københavns Stavskonference – november 2002

Præsident Valgren talte efter alle opretholdelser om, hvor velsignede vi er i staven ved de mange som er taget på fuldtidsmission.

Præsident Torben Engbjerg opfordrede os i sin tale til at komme til Kristus. Alt, hvad vi gør i dette liv, skal være centreret om Kristus. Intet andet navn er givet under himlen, hvorved frelse kan opnås.

Hvordan kommer vi til Kristus? Vi lærer ham at kende. Vi må indgå frelsende ordinancer. Vi må efterleve vore pagter, og vi må advare vor næste og bringe evangeliet ud til vore medmennesker. Mange, som engang var stærke i troen, men som nu vakler, ønsker at vende tilbage. Det kræver måske kun en invitation eller et par stærke hjælpende hænder. Invitationen fra Herren til at komme til Ham gælder alle, både døbte og udøbte, stærke og svage, både døde og levende.

Med Herren har vi vores handlefrihed. Ofte mister vi modet, fordi der er så mange ting, vi skal. Når vi påtager os en opgave, fordi vi bliver bedt om det, bliver opgaverne lettere. Når en biskop inviterer til et tempelinterview eller til at komme til templet, er sandsynligheden for, at invitationen modtages, langt større, end hvis det skal ske af egen drift.

Herrens engle bruger meget af deres tid på at opmuntre og hjælpe os til at komme til Kristus. Hjemmelærere og besøgslærerinder inviterer og opmuntrer. Vil I komme? Vil du påtage dig denne opgave? Vil du følges med mig til nadvermøde? Alle skal have muligheden for at sige ja til at komme til Kristus. Vi er her, fordi vi sagde ja i forudtilværelsen.

Præsident Torben Valgren følte det som et privilegium atter at se mange af de unge mennesker, som han var sammen med i templet. I templet bliver man opløftet, man får sine åndelige batterier ladet op. Han rettede en stor tak til alle, som var med på turen. De unge var med til at løfte mig op til et større ønske om at gøre det rette.

Hvad vil det sige at være medlem af Jesu Kristi Kirke? Jeg ser tre begreber for mig.

1. Jeg må tage stilling.
2. Jeg må ofre.
3. Jeg må være lydig.

Det er det, som det betyder for mig at være medlem af Jesu Kristi Kirke. Familieproklamationen giver os en rettesnor for, hvordan vi bør handle som ægtemand, som hustru, som datter og som søn. Familiefædre har et ansvar for at lede og forsørge deres familier, og mødre har primært et ansvar for at opdrage familiens børn. Det fortæller mig, hvad min rolle er, og giver nogle retningslinier for, hvordan det skal gøres.

Vi må indgå og huske vore pagter, da vi er et pagtsfolk. En del af vore pagter er, at vi skal tage vare på hinanden – glædes med hinanden, græde med hinanden.

Vi må huske tiendeloven. Det er vigtigt at forstå, at det arbejde vi gør, berører mange mennesker. De vidnesbyrd, vi har, er det vigtigt, at vi gemmer i vor »mindebank«. En »mindebank« er en bank, man kan trække på til styrke for sig selv og andre. Min »mindebank« blev større på tempelturen med de unge.

Som medlem af Kirken er det vigtigt, at vi har et vidnesbyrd, at vi har taget stilling. Det er vigtigt, at vi er overbevist om, at det er Herrens Kirke vi arbejder for, og at vi ved, at Herrens hånd er med i dette arbejde, og at Herren har lagt sin kappe på vores stavspræsident.

Præsident Jens Andersen afsluttede konferencen. Vi tror, at denne kirke er genoprettet gennem en ung mand, som Herren valgte til at være et værktøj i denne proces.

Vi opretholder vore ledere, som hver især har deres opgaver i dette værk. Vores patriark er kaldet som evangelist til at give patriarkalske velsignelser, som er velsignelser og Herrens vilje for den, der modtager velsignelsen.

I min patriarkalske velsignelser fortalte Herren mig noget, som kun vedrør mig, men også noget, som vedrør os alle, at jeg skal være en stor leder blandt dette folk.

Himlens port er åben for alle, som tror på Jesus Kristus. Vi har behov for større tro, større lydighed.

Til alle børn siger jeg: Husk at ære jeres far og mor. Gå til jeres far og mor, og lyt til deres råd.

Kære unge mennesker: Alle mennesker er skabt i Guds billede med en evig identitet. Han kender dig som ung. Han elsker dig. Herrens befalinger er givet som en hjælp. Ofte fristes unge til seksuelle overtrædelser. Denne kraft er hellig og skal holdes inden for ægteskabets rammer. Alle Herrens befalinger er givet os til hjælp og beskyttelse. Kære unge mennesker, hold standarderne.

Til ægteparrene siger jeg, vær tro mod hinanden, og elsk hinanden.

Jeg talte forleden med en god broder, som fortalte mig, hvordan han og hans familie samles hver morgen for at læse i Mormons Bog. »Det er umuligt for mig at gå ud og begå overtrædelser, efter jeg har talt med min familie hver morgen om evangeliet,« sagde han.

Stavskonferencen var en stor åndelig oplevelse med gode og kærlige instruktioner til Københavns Zion Stav. Vi har en stavspræsident med visioner og stor åndelighed, og som ønsker, at Herrens værk skal gå frem. Frem for alt har vi ledere, som elsker Herren og dem, som de er ledere for. ☐

Brian Reuter,
Allerød Ward

23983 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)